

1. Прочитай казку. Знайди та обведи в тексті відповідь на запитання: скільки часу інфанта вчилася пекти хліб?

ГОРДОВИТА ІНФАНТА

Іспанська народна казка

За давніх часів правив Іспанією один король, і була в нього донька, інфанта, що значить — принцеса. Інфанта була така гордовита, що їй, приміром, навіть на думку не спадало подякувати служниці, коли та піднімала з підлоги її носову хустину чи брошку.

— І чим це ти так пишаєшся? — якимось запитав її король.

— А чи я не інфанта Іспанії!? — пихато вигукнула дівчина. — Чи не ви, мій батечку, чаєте грошей у скарбівнях, земель по всім світі й кораблів на морі більше, аніж який інший земний володар?

— Видно, доню, ти ніколи не позбудешся свого гонору, — з докором мовив король.

А інфанта, пустивши повз вуха його слова, наказала приготувати карету, бо їй якраз спало на думку проїхатися своїми володіннями.

Стрімко мчали коні золоту карету. Попереду зеленів гай, за ним поля, і скоро трапилося дорогою невеличке село. А в тім селі інфанта побачила молоду жінку: вона сиділа коло пекарні з дитячком на руках. Мати гуцала своє немовля й наспівувала:

— Рости на втіху, моє серденько!

Така я горда, така раденька!

Бо я вчиняю хліб найпишніше,

А моя доня за всіх гарніша!

Інфанта зачула той спів, визирнула з віконця карети й гнівно вигукнула:

— Бреше твоя пісня! Це в мене всі підстави бути гордою в цьому краї! Я — інфанта Іспанії, одна-єдина. А вчинити хліб і мати дитину — на те будь-хто здатний.

Жінка посміхнулася і сказала:

— Гай-гай, панночко! Та чи буде той хліб найпишніший і дитя найгарніше? — і, цілуючи дитину, додала:

— Еге ж, моє золотко?

— А буде, буде! — гнівно вигукнула самовпевнена інфанта.

Вона рвучко зачинила віконце карети й наказала кучерові вертатися додому.

Коли вони добулись до палацу, інфанта поспішила на кухню й зажадала від здивованого кухаря борошна та миску. Вона розвела борошно водою й заходилася місити тісто. Нарешті зліпила велику хлібину і звеліла кухареві посадити її в піч, а як спечеться, то подати батькові на вечерю.

Коли король глянув на свіжоспечений буханець, то гнівно вигукнув:

— А це що таке?

— То я вам, тату, учинила цей хліб, — гордовито мовила інфанта.

— Король спробував покряяти хлібину — спершу ножем, потім мечем, а далі зайшовся сміхом і сказав:

— Передайте цю макуху нашому головному воєначальникові. Хай він використає її як ядро до гармати.

Присоромлена інфанта почервоніла, як спечений рак, і вискочила із зали.

Цілий місяць вона щодня виїжджала кудись своєю розкішною каретою, та куди саме — ніхто не знав. Кучер теж мовчав, бо йому суворо було велено тримати язика за зубами.

Якось під час вечері, коли король з інфантаю сиділи за столом, слуги знов подали хлібину. Вона пахтіла так смачно, а брунатна шкоринка так вабила, що король зразу вкраяв велику скибку та й з'їв без масла. А відтак зчудувався:

— Ото хліб! Зроду-віку такого не їв!

А інфанта знов почервоніла, але вже від утіхи, та й мовила:

— Це я вчинила його власними руками. Проте в одному селі є пекарка, в якій хліб ще смачніший. Правда, вона каже, що згодом і я випікатиму хліб не гірше від неї.